

РЕШЕНИЕ

№ 8936

гр. София, 17.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1993** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от началник отдел „Контрол и правоприлагане“ в НТУ към Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), подадена чрез упълномощения юрк. Д. Д., срещу решение № 5966/21.12.2023г. по НАХД № 9068/2022 г. на Софийски районен съд, 17-ти състав. С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление (НП) № 696/25.05.2022г. на началник отдел „Контрол и правоприлагане“ в НТУ към АПИ, с което на М. В. Г. за извършено нарушение по чл.179, ал.3а от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1800 лв..

В жалбата са изложени доводи за неправилност на обжалваното решение. Твърди се, че при съставянето на АУАН и НП не са допуснати процесуалните нарушения, станали причина за отмяната му. Касаторът моли съда да отмени решението на Софийския районен съд и да постанови решение по същество, с което да потвърди наказателното постановление. Претендира разноски.

Ответникът – М. В. Г., чрез пълномощника си адв. М. А., в представен по делото писмен отговор оспорва жалбата като неоснователна. Иска отхвърлянето и, както и присъждане на сторените по делото разноски.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Настоящият 14-и касационен състав на Административен съд – София град намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По делото е установена следната фактическа обстановка.

На 09.12.2021г. в 23 ч. и 22 мин. в направление излизане от територията на Република България, на граничен контролно-пропускателен пункт (ГКПП) „К.“ пристигнало пътно превозно средство (ППС) влекач „Д. ХФ 105“ с рег. [рег.номер на МПС] с обща техническа допустима максимална маса над 12 тона, управлявано от М. В. Г.. След извършена проверка от Е. К. - инспектор в ТЗ „Митница“ С., отдел ПТРП, било установено, че на 29.11.2021 г. в 12 ч. и 58 мин. същото ППС е било заснето да се движи по път А-6, км.50+427, включен в обхвата на платена пътна мрежа, за което не е била заплатена дължимата пътна такса, съгласно чл.10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата (ЗП). Нарушението е установено посредством автоматично генерирано съобщение при въвеждане на номера на ППС.

За това на водача на ППС - М. Г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 696/09.12.2021г. за нарушение по чл.179, ал.3а от ЗДвП. Актът е съставен в присъствието на нарушителя и един свидетел, като към него е приложена снимка на ППС от тол системата, копия от личните документи на водача и документите на ППС. Към акта е приложена разписка за уведомяване на водача, че може да заплати компенсаторна такса по чл.10, ал.2 от ЗП в размер на 750 лв. Водачът се е разписал на разпечатката за връчване на АУАН без възражения.

След като компенсаторна такса не е заплатена, въз основа на АУАН от началник на отдел „Контрол и правоприлагане“ към АПИ е издадено и оспореното НП № 696 от 25.05.2022г

С обжалваното решение Софийският районен съд е отменил наказателното постановление, като за да постанови този резултат, е приел, че при установяване на нарушението са допуснати процесуални нарушения, изразяващи се в липса на ясно посочване на мястото на нарушението, описание на съставомерните му признаци, включително и техническите характеристики на ППС, както и размера на дължимата неплатена такса, включително начина на изчисляване. Като най-съществен порок СРС е приел, че липсват доказателства за авторство на деянието и дали действително Г. е управлявал превозното средство в момента на извършване на нарушението. Отбелязано е, че Г. е управлявал превозното средство при излизането му от страната на ГКПП „К.“, но отговорността му е ангажирана за деяние, извършено 10 дни по-рано и съответно няма как да се приеме със сигурност, че след като на 09.12.2021г Г. е управлявал ППС, то го е управлявал и на 29.11.2021г.

Решението е правилно.

Съгласно чл.179, ал.3а от ЗДвП, водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл.10б, ал.3 от Закона за пътищата по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на Закона за пътищата, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно

категорията на пътното превозно средство, се наказва с глоба в размер 1800 лв.

В случая се констатира, че действително на посочената дата (29.11.2021 г.) посоченото в наказателното постановление ППС се е движело по участък от платената пътна мрежа без за него да е заплатена дължимата пътна такса.

Доколкото обаче адресат на санкционната норма се явява водачът на превозното средство, същият трябва да бъде безспорно установен, за да се определи съответно и авторът на деянието. В случая категорични доказателства, че към момента на извършване на констатираното нарушение процесното превозно средство е било управлявано именно от санкционираното лице липсват. Превозното средство е било заснето да се движи без заплатена пътна такса на 29.11.2021 г., като това нарушение е установено на 09.12.2021 г., когато Г. е управлявал същото ППС и когато именно на него е съставен АУАН, без да бъде установено, че именно той е управлявал ППС и на 29.11.2021 г. и съответно е извършил нарушение по чл.179, ал.3а от ЗДвП. По този начин авторството на деянието остава недоказано, поради което липсват и основания за ангажирането на административнонаказателната отговорност. По делото не са налице доказателства превозното средство да е спирано за проверка от контролните органи на АПИ или установяването по друг начин на водача на ППС на 29.11.2021 г.

Правилно районният съд е приел, че ако контролните органи са решили да потърсят отговорност за нарушение, установено в отсъствието на нарушителя (на базата на генериран запис от системата), то е трябвало да приложат разпоредбата на чл.187а, ал.1 и ал.2 от ЗДвП. Липсват данни да е търсен представител на юридическото лице, собственик на ППС.

Не се споделят възраженията на касатора, че с подписването на АУАН от лицето без да направи възражения срещу констатациите в него, следвало да се приеме, че именно той е управлявал ППС на датата на извършване на нарушението. Липсата на направени възражения в акта не освобождава административнонаказващия орган от задължението да докаже по безспорен начин автора на деянието – нещо, което в случая не е направено. Отделно от това, доколкото в НП се прави позоваване на чл.10, ал.1, т.2 от ЗП и се твърди, че не е заплатена именно тази такса, то е следвало изрично, ясно и недвусмислено да се посочи за конкретния път и съобразно данните на ППС в какъв размер е трябвало да бъде платена тол-такса, както и начина на изчисляването ѝ. Съгласно разпоредбата на чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН, НП задължително следва да съдържа пълно, точно и ясно описание на нарушението, като следва да бъдат посочени и конкретните обстоятелства, при които същото е извършено, а в случая това не е направено.

По изложените съображения обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, искането на ответника за присъждане на разноси като основателно следва да бъде уважено. Същите са своевременно поискани като са представени доказателства за реалното им заплащане. Направеното от процесуалния представител на касатора възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение съдът намира за неоснователно, доколкото същото е малко над предвидения с чл.7, ал.2, т.2 във вр. с чл.18, ал.4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Поради това искането следва да бъде предявено в пълния му предявен размер от 600 лева.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, предл. първо от АПК, Административен съд – София град, 14-и касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5966/21.12.2023г. по НАХД № 9068/2022 г.на Софийски районен съд, 17-ти състав.

ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура" да заплати на М. В. Г. съдебни разноси по делото в размер на 600 (шестстотин) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: